

Scris de Ion Maris

Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:12 - Ultima actualizare Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:13



Pe doamna Liudmila Mirică (fostă Lazarciuc) n-o cunosc, dar, la un moment dat, prin intermediul unui apropiat din familia dânzei am aflat câteva detalii interesante. Am auzit multe lucruri frumoase și curiozitatea m-a determinat să mai caut informații. Am discutat cu foștii ei profesori, cu mama doamnei Mirică și am remarcat cu plăcere că o persoană formată la Sighet, a parcurs un drum marcat de succes spre... Lumea Nouă. Lumea Nouă nu este neaparat USA ci pur și simplu lumea noastră a secolului XXI, marcată de intensa globalizare și mobilitate. Exemplele acestea pot fi modele - deși azi sună pretențios - dar mai ales sunt argumente în favoarea unei educații personale, profesionale, ce poate deschide drumuri spectaculoase.

Liudmila Lazarciuc Mirică, născută lângă Sighet, în satul Tisa, a fost de cinci ori olimpică națională la limba rusă și dublă medaliată cu aur la Olimpiada Internațională de limba rusă de la Moscova. Nu este puțin, pentru o maramureșeancă, să strălucească la Moscova și să cunoască împlinirea profesională în SUA.

Am fost curios să aflu câteva detalii din viața unei familii performante, plecată dintr-o țară estică, privită de multe ori cu reticență, dar care s-a integrat perfect în societatea tuturor posibilităților. Drumul a presupus multă muncă și seriozitate.

Fiecare interviu pe care-l realizez se dorește a fi, de fapt, o pledoarie pentru reușită și succes prin educație, evidențiind importanța asimilării continue a cunoașterii, în ideea găsirii prin "instrumente" strict meritocratice a... sensului individual al vieții.

Ion Mariș (IM): Doamnă Liudmila Mirică, ați avut un „parcurs” de... mii de kilometri până azi, la postura de Finance Manager în cadrul Siteman Cancer Center din cadrul Universității Washington din St. Louis (USA). Cum a fost „drumul” pe care l-ați străbătut? Ce v-a marcat și v-a motivat?

Scris de Ion Maris

Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:12 - Ultima actualizare Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:13

Liudmila Mirică (LM): Da, a fost un drum lung pe care l-am străbătut cu mult curaj și optimism. Dorința de a-mi depăși limitele, de a-mi completa lacunele sau de a-mi accentua calitățile sunt doar câteva din elementele care m-au motivat.

IM: Ce a însemnat Liceul Pedagogic (azi Ferdinand), respectiv Sighetul pentru dvs.? □□

LM: Liceul Pedagogic este școala care m-a transformat din fetița cu fundițe mari în Domnișoara Elevă sau Invățătoare. Am pășit pragul acestui liceu în perioada pre-decembristă și am trăit toate transformările prin care a trecut liceul în perioada post-decembristă. A fost o experiență interesantă pe care am conștientizat-o mai târziu, dar care m-a învățat să mă supun standardelor și să accept noul în același timp. Este școala care, prin intermediul dascălilor și al resurselor specifice, a stimulat întotdeauna competiția.

IM: Care sunt dascălii pe care nu i-ați uitat, pe care îi veți purta mereu în suflet?□

LM: Toți dascălii și-au lăsat amprenta într-un fel sau altul în cariera și viața mea personală. Aș vrea să încep cu D-na Maria Vlasin, care a fost și rămâne un model pentru toți elevii din Sighet. Corectitudinea, perseverența, tratarea celor din jur cu imparțialitate, libertatea de exprimare și înclinația spre lectură sunt doar câteva din trăsăturile pe care le regăsesc în mine. Entuziasmul și creativitatea le regăsesc în D-na Rodica Gheorghiu, „diriga” cool a liceului. Trebuie să îi menționez de asemenea și pe Grosu Gheorghiuța, Ileana Markus, Diana Pozman, Eugenia Godja. Sunt nume fără de care Liceul Pedagogic nu ar fi existat.

IM: Știu că ați participat de două ori la Olimpiada Internațională de limba rusă de la Moscova. Cum a fost, și cum ați perceput în acel moment, impactul cu lumea „pur” răsăriteană?□

LM: Limba rusă a fost pentru mine un pretext de a mă apropia de cultura rusă, în special de literatură. Încă din copilărie, biblioteca părinților mei a fost plină de cărți în limba rusă. Dorința de a învăța această limbă străină a fost într-un fel un test de a-mi depăși limitele. Olimpiada a fost primul contact direct cu poporul rus și cultura rusă. Lumea răsăriteană pentru mine la acea vârstă se limita la: Teatrul Bolshoi, galeriile de artă și ceaiul fierbinte băut la orice masă.

Scris de Ion Maris

Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:12 - Ultima actualizare Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:13



IM: Ce gânduri aveți la Moscova și imediat după ce ați obținut medalia de aur la Olimpiada Internațională, vis-a-vis de viitorul dvs? LM: La 15 ani, limba rusă nu făcea parte din planurile mele de viitor. Cum am menționat înainte, obiectivul meu era să citesc literatura în original. Trebuie să recunosc că undeva în adâncul sufletului meu a fost și dorința de a îndepărta clișeele legate de Rusia și cultura rusă. Ironic sau nu, lumea răsăriteană mi-a deschis portile spre lumea vestică: datorită succeselor la olimpiade, am avut oportunitatea de a vizita multe dintre țările vestice.

IM: Cât de eficiente sau... “cool”, sau să spunem... sustenabile, au fost studiile superioare din România?

LM: Nu aș caracteriza studiile din Romania “cool”. Fiindcă am avut privilegiul de a studia în USA, pot să spun că generația mea a avut parte de o educație solidă în clasele gimnaziale și liceale (din câte am înțeles, educația s-a schimbat foarte mult în ultimii ani). Din păcate, studiile superioare se situează la polul opus. Studenților români le lipsește interesul și entuziasmul de a studia; au fost desigur și excepții, dar, în general, așa am perceput eu la acea vreme studentul român. Am avut mereu impresia că incompetența era mai mult promovată decât competența. Sper totuși că lucrurile s-au schimbat între timp.

IM: Ce/ cine v-a direcționat spre... USA ? De ce engleza și nu rusa?

LM: Limba rusă... L-am cunoscut pe soțul meu (născut și educat în Buzău) într-una din excursiile organizate pentru olimpicii internaționali de către Ministerul Tineretului. Sinceră să fiu, nu am crezut niciodată că voi fi fluentă în limba engleză sau că voi ajunge să trăiesc în Lumea Nouă.

Scris de Ion Maris

Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:12 - Ultima actualizare Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:13

IM: Ce înseamnă Maramureșul, în afară de “parfumul copilăriei”? □

LM: Acesta este tabloul în acuarelă pe care îl port în suflet oriunde m-aș afla: o depresiune largă de un verde nemaiîntâlnit, clăi de fân singuratic și case risipite de-a lungul unui râu șerpuit. Simt frigul pătrunzător al dimineții, mirosul fumului hornurilor și aud cântecul cocoșilor. Acesta este Maramureșul pentru mine, acesta este Maramureșul pentru prietenii mei americani și străini văzut prin ochii mei.

IM: De unde credeți că începe „Vestul”, Occidentul? □

LM: În lumea globalizată de azi, nu ar mai trebui să existe bariere. Barierele creează divergențe. Vestul și-l creează fiecare prin aspirații, atitudini și comportament.

IM: Ce preferați Dostoievski sau Poe? □

LM: Dostoievski este și va rămâne unul din scriitorii mei favoriți. Personajele lui sunt unice și complexe, iar analiza psihologică de neîntâlnit în literatura universală.

IM: Se pare că pentru dumneavoastră, SUA este țărâmul adecvat unde vă puteți exprima perfect. Cum se descurcă, în general, un estic în Lumea Nouă ? □

LM: Educația de acasă și dorința de a încerca ceva nou sunt cruciale. Există într-adevăr în Lumea Nouă un sentiment de optimism că totul e posibil și cred că acest sentiment face ca visele să devină realitate mai repede. Societatea americană îți oferă multe oportunități; alegerea o facem noi, imigranții.

IM: Cu ce se ocupă soțul dumneavoastră? □

Scris de Ion Maris

Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:12 - Ultima actualizare Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:13

LM: Soțul meu, care a urmat facultatea și doctoratul în USA, este profesor universitar de chimie la Universitatea Washington din St. Louis. După cum am menționat anterior, a crescut la Buzau și este foarte mândru că e buzoian, dar iubește la fel de mult Maramureșul, maramureșenii și, implicit, ucrainenii.

IM: S-au modificat așteptările dvs după ce v-ați stabilit în SUA?

LM: Mi s-a confirmat aici că onestitatea și corectitudinea sunt elementele cheie într-o societate civilizată. Așa am fost crescută în familie și sunt mândră că pot să mă comport așa, departe de casă; mă simt în elementul meu aici pentru că știu că toți din jurul meu se comportă la fel. Odată ajunsă în România, am aceleași așteptări.

IM: Are sens să învățăm engleza – mă refer la noi cei care am rămas în țară – sau ar fi de preferat.... rusa?

LM: De preferat ar fi să învățăm orice limbă. Există o preconcepție în țară că „rusa” este inamicul nostru. Și istoria e de vină. Ceea ce e trist și grav este faptul că această preconcepție o găsim și în rândul oamenilor educați. În cei 15 ani de când sunt în USA, am învățat să văd partea pozitivă a lucrurilor. Rusa nu este numai istorie și dictatură; este limba unei culturi de invidiat pe toate planurile: literatură, muzică, pictură, teatru, balet. Învățăm o limbă străină nu pentru că e materie obligatorie în școală sau pentru că e “cool” și se vorbește la televizor, învățăm ca să devenim mai bogați spiritual.

IM: Credeți că există posibilitatea de a mai reveni în România, definitiv, nu doar ca simplu vizitator?

LM: Sper din tot sufletul să existe această posibilitate în viitor. Totul depinde de situația economică și politică de acasă, precum și de entuziasmul celor rămași acasă.

IM: În lumea noastră globalizată, probabil nu mai contează cine suntem, de unde venim ci

Scris de Ion Maris

Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:12 - Ultima actualizare Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:13

mai degrabă unde și spre ce mergem? Să fim... realizați, ăsta-i țelul nostru?

LM: Țelul nostru nu este să ne realizăm, ci să lăsăm ceva pozitiv pentru eternitate. Dacă fiecare dintre noi ar gândi și acționa la fel, lumea ar fi mai bună. Consecința ar fi succesul pe toate planurile.

IM: Sunteți împlinită, aveți o familie frumoasă, mama dumneavoastră vă adoră. Vă lipsește ceva?

LM: Sunt împlinită parțial. Am o familie frumoasă, o carieră care merge într-o direcție bună, dar îmi lipsesc părinții. Mi-aș fi dorit să fim mai aproape și să petrecem mai mult timp împreună. Încerc, în schimb, să mă uit la partea pozitivă a lucrurilor: să fim mulțumiți de ceea ce am realizat și să ne gândim că sunt milioane de oameni care încă trăiesc lipsiți de nevoi elementare.

IM: Educația aduce bogăție?

LM: Educația este cea mai mare bogăție. Și poate acesta este unul din mesajele mele pentru eternitate, mai ales în societatea de azi dominată de dorința de realizare financiară: „Încurajați copiii să meargă la școală, să se exprime liber, să cerceteze și să descopere.” Prin educație devenim mai bogați, prin educație se pun bazele unei societăți solide.

IM: Oare cei care nu părăsesc România sunt lipsiți de curaj, blazați, comozi sau... patrioți?

LM: N-aș vrea să generalizez, pentru că sunt oameni foarte competenți și care realizează multe pe căi cinstite în România, dar cred că mulți români au devenit mai puțin interesați de a se realiza. Simt acest dezinteres de fiecare dată când revin în țară. Poate că pătura politică crează un mediu defavorabil, și, ca urmare, dezinteresul e în creștere, mai ales în rândul tinerilor.

Scris de Ion Maris

Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:12 - Ultima actualizare Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:13

IM: Sunt multe deficiențe și-n sistemul democratic, dar, bineînțeles, acesta este de preferat dictaturilor de tot felul. Și totuși, e suficientă democrația pentru un intelectual?

LM: Depinde cine este intelectualul... Sunt intelectuali care au nevoie doar de un calculator sau o mașină de scris. Sunt intelectuali care nu pot să-și exercite munca decât într-o societate democratică, în care succesul e promovat și susținut încă de pe băncile claselor primare. De cele mai multe ori, intelectualul este constrâns de aspectele financiare sau politice. Acesta este probabil motivul pentru care exodul intelectualității din România este de neoprit.

IM: Mai păstrați ceva din România în USA?

LM: În primul rând, păstrez educația de acasă (studiile și educația din familie), ospitalitatea maramureșeană și tradițiile ucrainene. Este bagajul cu care am venit în Lumea Nouă și pe care sper să îl port cu mine oriunde m-aș afla.

IM: Ce așteptări aveți de la noi, cei din România?

LM: Singura mea așteptare de la cei rămași acasă este să învețe să devină mai pozitivi și mai corecți. Succesul în mare parte se datorează binecunoscutei atitudini „I can do this!” (Pot să fac asta!). Corectitudinea ne ajută să ne găsim atât părțile pozitive, cât și cele mai puțin pozitive.

IM: Ucraineana, româna, rusa, engleza... în toate limbile oamenii ar trebui să învețe să fie demni, morali. Să iubească, să creeze, să ierte, să dăruiască... Și totuși există războaie, care poate nu sunt ale noastre. De ce? Există vreun răspuns?

LM: Războaiele sunt făcute din orgoliu și dorința de răzbunare. Cred că oamenii de azi au uitat să iubească, să aibă încredere în cei de aproape, să ierte și să fie mai buni. Poate dacă toți am fi puțin mai buni și puțin mai iertători, lumea ar fi lipsită de conflicte.

IM: Care-i bagajul nostru pentru eternitate?

Scris de Ion Maris

Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:12 - Ultima actualizare Miercuri, 12 Noiembrie 2014 16:13

LM: Educația, corectitudinea, deschiderea spre nou, grija pentru cei din jur și tratarea tuturor în mod echidistant ar trebui să fie în bagajul fiecăruia. Numai așa vom lăsa o lume mai bună pentru copiii noștri.

IM: Vă mulțumesc mult pentru timpul pe care l-ați alocat acestui interviu și vă doresc să iubiți mereu Maramureșul, oriunde v-ați afla!

LM: Vă mulțumesc și eu pentru această oportunitate. Aș dori să transmit salutări tuturor celor care mă cunosc și vor citi acest interviu. Sper să îi revăd pe cei mai mulți dintre ei în viitorul apropiat.

AUTOR: Ion Mariș

www.sighet-online.ro